



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 159/2021  
31.03.2021. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Ћуприја у Ћуприји, чији је пуномоћник Драган Ранђеловић, адвокат из ..., ради утврђења и поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2129/19 од 02.06.2020. године, у седници одржаној 31.03.2021. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2129/19 од 02.06.2020. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

## Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица Ћуприја П1 852/18 од 02.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди постојање радног односа на неодређено време тужиље код туженог почев од 13.06.2014. године, на пословима ... у сервису за ... Опште болнице Ћуприја и да се тужени обавезе да тужиљи успостави сва права која јој по основу радног односа на неодређено време припадају, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је уговор о раду број ... од 09.06.2016. године, закључен између туженог као послодавца и тужиље као запослене, за рад тужиље на одређено време од 30 дана, односно до 12.07.2016. године, на пословима ... за одржавање ... туженог ништав и да не производи правно дејство, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је уговор о раду број ... од 14.07.2016. године, закључен између туженог као послодавца и тужиље као запослене, за рад тужиље на одређено време од 38 дана, односно до 19.08.2016. године, на пословима ... за ... туженог ништав и да не производи правно дејство, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се решење туженог број ... од 17.08.2016. године, којим се утврђује престанак радног односа тужиље код туженог због истека рока на који је заснован, односно са даном 19.08.2016. године, поништава као незаконито, као неоснован. Ставом петим изреке,

одбијен је захтев да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 162.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2129/19 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке и у ставу четвртог изреке, тако што је 1. усвојен тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужила у радном односу на неодређено време код туженог почев од 19.06.2015. године, а тужена је дужна да јој успостави сва права из радног односа која јој припадају, док се тужбени захтев тужиље за утврђење да је радни однос тужиље на одређено време код тужене постао радни однос на неодређено време у периоду од 13.06.2014. године до 18.09.2015. године, одбијен као неоснован, 2. усвојен тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење тужене број ... од 17.08.2016. године, којим је тужиљи утврђен престанак радног односа због истека рока на који је заснован и обавезује тужени да тужиљу врати на рад код тужене, 3. обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 123.000,00 динара. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, којим је тужила тражила да се утврди да је на пословима „... у сервису за ...“ туженог засновала радни однос на неодређено време и у том делу одбачена тужба тужиље, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на став први, одбијајући део става другог и на решење о трошковима поступка, као и на став трећи изреке, ревизију је благовремено изјавила тужила, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност наведене одлуке, у побијаном делу, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене по основу више закључених уговора о раду на одређено време у периоду од 08.02.2011. године до 07.03.2014. године, али са прекидима у раду дужим од 30 дана. Тужила је, након тога, закључила уговор о раду на одређено време од 13.06.2014. године, за период од шест месеци и уговор о раду на одређено време од 20.08.2014. године, до повратка одсутне запослене, за послове радног места серверке. Решењем тужене број ... од 17.08.2016. године, тужиљи је престао радни однос због истека рока на који је заснован.

Првостепени суд је, имајући у виду да је у назначеном периоду на снази био Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему (од 07.02.2013. године), а којим је тужена била ограничена да самостално, без сагласности Владе РС, заснива радни однос са новим лицима, одбио тужбени захтев тужиле да се утврди да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер из ових разлога са тужиљом није ни могла да заснује радни однос, без сагласности Владе.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку, делимично усвојио тужбени захтев тужиле и утврдио да је тужиле засновала радни однос на неодређено време код тужене дана 19.06.2015. године. Према ставу другостепеног суда, тужиле је код тужене била у радном односу на одређено време, у периоду од 13.06.2014. године до 12.06.2016. године и у континуитету обављала исте послове, који су били предвиђени Правилником о систематизацији. Како је тужиле тек уговором о раду на одређено време од 13.06.2014. године, први пут била непрекидно у радном односу код тужене дуже од 12 месеци и обављала исте систематизоване послове, то је по оцени другостепеног суда до преображаја радног односа из одређеног на неодређено време дошло дана 19.06.2015. године, због чега је одбио тужбени захтев тужиле да се утврди да је код тужене била у радном односу на неодређено време и у периоду од 13.06.2014. године до 18.06.2015. године.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да је правилно одбијен тужбени захтев тужиле, као у изреци побијане пресуде, а из следећих разлога:

Према члану 37. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...20/13 – важећем у спорном периоду), радни однос се заснива на одређено време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично, за време трајања тих послова, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, при чему се под прекидом не сматра прекид краћи од 30 дана. Ставом 4. истог члана, прописано је да радни однос на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока на који је заснован радни однос.

Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за тужену, као и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 108/13 – који је ступио на снагу 07.12.2013. године), као и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2017. године. Изузетно од става 34. овог члана, радни однос са овим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

У контексту наведених законских одредби, у односу на тужену, као корисника јавних средстава, примењује се поред Закона о раду и Закон о буџетском систему, чијим одредбама је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места. Ове одредбе су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, а што следи из члана 105. Закона о буџетском систему. Полазећи од тога у конкретном случају се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који је био у примени у време настанка спорног односа између странака, било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе, то је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев тужиље у наведеном делу.

У погледу одлуке којом је одбијен захтев тужиље за утврђење ништавости уговора о раду на одређено време од 13.06.2014. године и уговора о раду на одређено време од 20.08.2014. године, другостепени суд је за свој закључак дао јасне и потпуне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије, правилна је одлука другостепеног суда и у делу који се односи на распоређивање тужиље, јер је у надлежности послодавца а не суда да одлучује о распоређивању запослених на одређена радна места.

Из изнетих разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Такође, овај суд примењује да је у другостепеној одлуци наведено да је одбијен тужбени захтев да се утврди да је радни однос тужиље на одређено време код тужене постао радни однос на неодређено време у периоду од 13.06.2014. године до 18.09.2015. године, иако би требало да стоји до 18.06.2015. године, а како произлази и из образложења пресуде, али налази да се ради о очигледној грешци која се може исправити у свако доба, у складу са одредбом члана 362. Закона о парничном поступку.

Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да по овом правном леку тужиља није успела, па је применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија  
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић